

[Kommunikationsministeren]

mentsforhold mellem den enkelte lokalradio og televirksomheden.

Derimod kræves en tilladelse til lokal programvirksomhed, som udstedes af det lokale radionævn. Endvidere kræves der til oprettelse og drift af en sender en tilladelse, der udstedes af Teleinspektionen. En forudsætning for denne tilladelse er en gyldig tilladelse fra det lokale radionævn.

Såfremt programvirksomheden ikke udøves i overensstemmelse med loven og dertil hørende bestemmelser, kan det lokale radionævn inddrage tilladelsen, hvilket endvidere bevirker, at den tekniske tilladelse og dermed adgangen til senderen bortfalder.

Da den lokale programvirksomhed således reguleres af dels en sendetilladelse fra nævnet og dels en teknisk sendetilladelse fra Teleinspektionen, ser jeg ikke anledning til at tage skridt i forhold til KTAS eller øvrige regionale televirksomheder i forbindelse med apl-linjer-nes etablering.

Spm. nr. S 18

Til *miljøministeren* (4/10 90) af:

Behnke (FP):

»Hvad er begrundelsen for, at offentlige myndigheder gerne må opstille reklameskilte langs landets hovedvejsstrækninger, når private ikke må?«

Begrundelse

Private firmaer, som ønsker at opstille skilte med reklame for deres virksomhed, bliver konstant afvist, når de ønsker at opstille reklamerne, så de kan ses fra f.eks. hovedvejsstrækningerne.

Offentlige myndigheder, herunder ikke mindst kommunerne, opstiller derimod ofte skilte med reklamer for f.eks. byggegrunde, erhvervsparker osv. helt ud til vejkanterne af hovedvejsstrækninger.

Spørgeren mener ikke, at de offentlige myndigheder skal have forbud mod opsætningen af reklameskiltene, men derimod at private virksomheder må have samme ret som det offentlige.

Reklamer langs landets hovedvejsstrækninger kunne give f.eks. Vejdirektoratet ekstra indtægter.

Trafiksikkerhedsmæssigt kan der næppe være problemer, eftersom man f.eks. i Tyskland på motorvejene bevidst bruger reklameskilte til trafik kampagner.

Svar (17/10 90):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Offentlige myndigheder er omfattet af det samme forbud mod reklamering i det åbne land som private, idet der i naturfredningslovens § 57 ikke skelnes mellem offentlige og private.

Trafikpropagandaskilte er dog undtaget fra det generelle forbud, når de er godkendt af Rådet for Større Færdselssikkerhed, jf. § 57, stk. 2 C.

Tilsynet med overholdelsen af forbudet påhviler efter naturfredningslovens bestemmelser vedkommende amtskommune.

Spm. nr. S 20

Til *socialministeren* (4/10 90) af:

Arne Nielsen (KRF):

»Vil ministeren for at undgå unødvendig brug af ankemulighederne i sociale sager indføre et ankegebyr, der skal tilbagebetales, såfremt ankesagen vindes?«

Begrundelse

Det er væsentligt, at borgerne bevarer en uindskrænket mulighed for at anke kommunernes tvivlsomme og urimelige afgørelser i sociale sager.

Men i dag er det ikke sjældent, at ankemuligheden udnyttes, selv om der i parallelle sager foreligger helt klare afgørelser fra et amtsankenævn eller Den Sociale Ankestyrelse, der går borgeren imod.

En sådan udnyttelse af ankemuligheden er ikke alene dyr, men også tidkrævende, så relevante ankesager forsinkes til ulempe for såvel den, der anker sagen, som for ankeinstansen.

Svar (12/10 90):

Socialministeren (Aase Olesen):

Spørgsmålet om gebyr på administrative ankesager overvejes for tiden i regeringen. Der er ikke truffet beslutning om, hvilke områder der skal inddrages herunder.